

ORD FÖR ORD ANALYS AV KAPITEL 92

Sura al-Layl – Vers 1

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

وَاللَّيْلِ	wa-l-layl	vid natten
إِذَا	idha	när
يَغْشَىٰ	yaghsha	täcker / omsluter / breder ut sig

Teologisk innebörd:

Versen är en **gudomlig ed (qasam)**: *”Vid natten när den omsluter.”* Gud svär vid **nattens täckande mörker**, vilket är en **symbolisk och poetisk inledning** till suran. Det är en **bild av hur natten sveper in världen – stilla, mäktigt, och full av Guds närvaro.**

Ordet **yaghsha** betyder att **täcka, svepa över, omsluta** – det beskriver **nattens rörelse när den breder ut sig över landskapet och döljer ljuset.**

Enligt klassisk tafsir:

- al-Tabari: Gud svär vid nattens täckande kraft – som ett tecken på Hans makt och skapelse.
- Ibn Kathir: detta är en poetisk ed – att natten är ett tecken på Guds kontroll över tidens växlingar.
- al-Jalalayn: "när den omsluter" – dvs. när mörkret breder ut sig och täcker världen.
- al-Sa'di: detta är en teologisk påminnelse – att även mörkret är en del av Guds ordning, och att det har sin plats i livets rytm.

Bernström tolkar det som en **existentiell bild** – att natten är en plats för vila, reflektion och gudomlig närhet, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en poetisk och teologisk ed – att Gud svär vid natten som ett tecken på Hans skapelse och rytm.

Teologiskt visar versen att:

- Natten är inte bara mörker – den är ett tecken på Guds makt och omsorg.
- Gud svär vid naturens rytm – för att väcka eftertanke och vördnad.
- Versen inleder en sura som handlar om människans val – mellan ljus och mörker, givmildhet och girighet.

Sura al-Layl – Vers 2

وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّى

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

وَالنَّهَارِ	wa-n-nahar	vid dagen
إِذَا	idha	när
تَجَلَّى	tajalla	framträder klart / blir synlig / lyser upp

Teologisk innebörd:

Versen är den andra i en serie av **gudomliga eder (qasam)**: "Vid dagen när den framträder klart." Detta är en poetisk kontrast till vers 1, där Gud svor vid nattens täckande mörker – nu svär Han vid dagens ljus och klarhet.

Ordet **tajalla** betyder att avslöjas, bli synlig, träda fram i full klarhet – det beskriver dagens ljus när det bryter fram och fördrivar mörkret.

Enligt klassisk tafsir:

- al-Tabari: Gud svär vid dagens framträdande som ett tecken på Hans

makt att växla mellan ljus och mörker.

- Ibn Kathir: detta är en poetisk och teologisk kontrast till natten – att Gud styr både mörker och ljus.
- al-Jalalayn: "när den framträder" – dvs. när dagen blir tydlig och världen blir synlig i ljus.
- al-Sa'di: detta är en påminnelse om Guds kontroll över skapelsens rytm – och att ljuset är en symbol för vägledning och klarhet.

Bernström tolkar det som en existentiell symbol – att dagen representerar uppvaknande, handling och medvetenhet, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en poetisk ed – att Gud svär vid dagens ljus som en symbol för sanning och uppenbarelse.

Teologiskt visar versen att:

- Gud svär vid både mörker och ljus – båda är Hans skapelse och bär mening.
- Dagens ljus är en symbol för uppenbarelse, vägledning och klarhet.
- Versen förstärker kontrasten mellan tillstånd – natt och dag, dolt och uppenbart, passivitet och handling.

Sura al-Layl – Vers 3

وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

وَمَا	wa-ma	och vid det som / och vid Den som
خَلَقَ	khalaaqa	har skapat
الذَّكَرَ	adh-dhakar	hanen / mannen
وَالْأُنثَىٰ	wa-l-untha	honan / kvinnan

Teologisk innebörd:

Versen är den tredje i en serie av **gudomliga eder (qasam)**: "Och vid Den som har skapat hanen och honan." Gud svär nu vid **Sin egen skapelse av könens dualitet** – ett tecken på Hans makt, visdom och balans i skapelsen.

Ordet **khalaaqa** (har skapat) är centralt – det visar att **den manliga och kvinnliga naturen är gudomligt designad**, och att **människan är skapad med variation, komplementaritet och ansvar**.

Enligt klassisk tafsir:

- al-Tabari: Gud svär vid **Sig själv** – Skaparen av man och kvinna – som ett tecken på **Hans makt och visdom**.
- Ibn Kathir: detta är en ed som bekräftar att människans natur är skapad av Gud, och att våra olikheter är en del av Hans plan.
- al-Jalalayn: "vid det som har skapat man och kvinna" – dvs. Gud svär vid **Sin skapelse**, som är tecken på **Hans enhet och makt**.
- al-Sa'di: detta är en teologisk påminnelse – att människans kön, natur och ansvar är gudomligt givna, och att vi är skapade för att välja väg.

Bernström tolkar det som en **existentiell ed** – att människans dualitet är en spegling av livets val och balans, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en poetisk och teologisk bekräftelse – att Gud skapat människan med variation och syfte.

Teologiskt visar versen att:

- Människan är skapad av Gud – med kön, ansvar och fri vilja.
- Dualiteten i skapelsen är ett tecken – på balans, komplementaritet och valmöjlighet.
- Versen förbereder för surans huvudtema – att varje människa väljer sin väg, och att Gud har skapat oss med förmågan att göra det.

Sura al-Layl – Vers 4

إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَّىٰ

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

إِنَّ	inna	sannerligen / verkligen
سَعْيَكُمْ	sa'yakum	ert strävande / era ansträngningar
لَشَتَّىٰ	la-shatta	är olika / splittrade / varierande

Teologisk innebörd:

Versen är kärnan i surans budskap: "Sannerligen, ert strävande är olika." Detta är en teologisk och existentiell deklaration – att människor går olika vägar i livet, med olika mål, motiv och konsekvenser.

Ordet sa'y betyder **strävan, ansträngning, rörelse mot ett mål** – det omfattar både yttre handlingar och inre intentioner. Shatta betyder **splittrade, mångfaldiga, divergerande** – alltså: människors livsval är inte lika, och deras slutmål skiljer sig åt.

Enligt klassisk tafsir:

- al-Tabari: versen betyder att människor strävar i olika riktningar – vissa mot Gud, andra bort från Honom.
- Ibn Kathir: detta är en förklaring till varför Gud svär vid natt, dag och kön – för att visa att människors vägar är olika.
- al-Jalalayn: "ert strävande är olika" – dvs. några gör gott och andra gör ont, några tror och andra förnekar.
- al-Sa'di: detta är en teologisk princip – att människan är fri att välja väg, men att varje väg har sin konsekvens.

Bernström tolkar det som en **existentiell sanning** – att människans livsval är **mångfaldiga, men inte likvärdiga**, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en **poetisk och moralisk påminnelse** – att våra handlingar formar våra öden, och att vi inte är på samma väg.

Teologiskt visar versen att:

- Människan är skapad med fri vilja – men hennes val är inte neutrala.
- Strävan är oundviklig – men riktningen avgör slutet.
- Versen är en inledning till surans moraliska struktur – där Gud beskriver två vägar: den givmilda och den själviska.

Sura al-Layl – Vers 5

فَأَمَّا مَنْ أَعْطَىٰ وَاتَّقَىٰ

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

فَأَمَّا	fa-amma	så vad gäller / därför angående
مَنْ	man	den som
أَعْطَىٰ	a'ta	ger / skänker / är givmild
وَاتَّقَىٰ	wa-ttaqa	och fruktar (Gud) / är gudsmäddveten

Teologisk innebörd:

Versen inleder beskrivningen av **den första vägen** – den rättfärdiga människans väg: "Så vad gäller den som ger och fruktar Gud..." Detta är en **etisk och teologisk profil**: en person som är generös och samtidigt har en inre gudsmäddvetenhet (taqwa).

Ordet a'ta syftar på att ge – materiellt, emotionellt, andligt – utan att hålla tillbaka. Taqwa är att frukta Gud, att vara medveten om Hans närvaro, att leva med ansvar och vördnad.

Enligt klassisk tafsir:

- al-Tabari: versen beskriver den som ger av sin egendom och fruktar Gud – alltså en troende som förenar handling och hjärta.
- Ibn Kathir: detta är en person som är generös och samtidigt har en inre moralisk kompass – han ger inte för att synas, utan för att behaga Gud.
- al-Jalalayn: *”den som ger och fruktar”* – dvs. den som förenar yttre godhet med inre gudsmedvetenhet.
- al-Sa’di: detta är en teologisk princip – att sann rättfärdighet kräver både handling (givmildhet) och hjärta (taqwa).

Bernström tolkar det som en existentiell väg – att människans storhet ligger i att ge och samtidigt vara medveten om det gudomliga, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en poetisk och moralisk profil – att den som ger och fruktar Gud är på den ljusa vägen.

Teologiskt visar versen att:

- Rättfärdighet är dubbel – den kräver både handling och inre medvetenhet.
- Givmildhet är inte bara social – den är teologisk, ett uttryck för tro.
- Versen är början på en kontrast – mellan den som ger och fruktar, och den som håller tillbaka och förnekar.

Sura al-Layl – Vers 6

وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَىٰ

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

وَصَدَّقَ	wa-saddaqa	och bekräftar / håller för sant / tror på
بِالْحُسْنَىٰ	bi-l-husna	det goda / det bästa / det mest sköna

Teologisk innebörd:

Versen är en fortsättning på beskrivningen av den rättfärdiga människans väg: *”Och bekräftar det goda.”* Detta är en inre trosbekännelse – att människan inte bara handlar rätt, utan också tror på det högsta goda.

Ordet **saddaqa** betyder att **bekräfta, hålla för sant, tro på med övertygelse**. **al-husna** har flera tolkningar:

- **Paradiset** – det yttersta goda.
- **La ilaha illa Allah** – den mest sköna sanningen.
- **Guds belöning** – det bästa som väntar den troende.

- **Allmän godhet och rättfärdighet** – det moraliskt och teologiskt goda.

Enligt klassisk tafsir:

- **al-Tabari:** versen syftar på den som tror på paradiset, på Guds belöning, och på sanningen i uppenbarelsen.
- **Ibn Kathir:** detta är den som bekräftar det goda – både i tro och i handling – och tror på Guds löften.
- **al-Jalalayn:** "det goda" – dvs. paradiset, eller Guds belöning för den rättfärdige.
- **al-Sa'di:** detta är en teologisk princip – att tro på det goda är en del av rättfärdighetens väg, och att det förstärker givmildhet och taqwa.

Bernström tolkar det som en **existentiell bekräftelse** – att människan som tror på det goda också formas av det, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en poetisk och teologisk nyckel – att tron på det goda är det som driver människans rättfärdiga handlingar.

Teologiskt visar versen att:

- **Rättfärdighet** kräver tro – inte bara handling.
- **Att bekräfta det goda** är att erkänna Guds löften, paradiset, och moralisk sanning.
- **Versen fullbordar profilen** av den rättfärdige – givmild, gudsmedveten, och troende på det högsta goda.

Sura al-Layl – Vers 7

فَسَنِيَسِرُهُۥٓ لِّیَسْرٰی

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

فَسَنِيَسِرُهُۥٓ fa-sa-nuyassiruhu då ska Vi göra det lätt för honom

لِّیَسْرٰی li-l-yusra till det lättaste / till det goda / till den lyckliga vägen

Teologisk innebörd:

Versen är **Guds löfte till den rättfärdige**: "Då ska Vi göra det lätt för honom till det lättaste." Detta är en **tröstande och uppmuntrande vers** – att den som ger, fruktar Gud och bekräftar det goda (verserna 5–6), kommer att få sin väg underlättad mot det goda målet.

Ordet nuyassiruhu betyder att **göra något lätt, smidigt, tillgängligt** – både i

handling och resultat. al-yusra är det lättaste, det goda, det lyckliga slutet – ofta tolkad som paradiset, eller vägen till rättfärdighet och frid.

Enligt klassisk tafsir:

- al-Tabari: versen betyder att Gud kommer att underlätta för den rättfärdige att göra gott, och att nå paradiset.
- Ibn Kathir: detta är ett löfte – att den som strävar rätt kommer att få hjälp från Gud att fortsätta på den vägen.
- al-Jalalayn: "Vi ska göra det lätt för honom" – dvs. Gud underlättar vägen till det goda, både i detta liv och i det nästkommande.
- al-Sa'di: detta är en teologisk princip – att goda intentioner leder till gudomlig hjälp, och att rättfärdighet blir lättare med Guds stöd.

Bernström tolkar det som en existentiell försäkran – att den som väljer det goda får hjälp att fortsätta, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en poetisk och teologisk tröst – att Gud gör vägen lätt för den som är uppriktig i sin tro och handling.

Teologiskt visar versen att:

- Gud belönar god vilja med lätthet – både i handling och i resultat.
- Rättfärdighet är inte en kamp i ensamhet – Gud underlättar vägen.
- Versen är en uppmuntran – att börja med goda handlingar, för Gud kommer att hjälpa dig vidare.

Sura al-Layl – Vers 8

وَأَمَّا مَنْ ۖ بَخِلَ وَاسْتَغْنَىٰ

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

وَأَمَّا	wa-amma	och vad gäller / men den som
مَنْ ۖ	man	den som
بَخِلَ	bakhila	snålar / håller tillbaka
وَاسْتَغْنَىٰ	wa-staghna	och anser sig själv vara oberoende / självförsörjande

Teologisk innebörd:

Versin inleder beskrivningen av den andra vägen – den själviska och förnekande människans väg: "Men den som snålar och anser sig själv vara oberoende..."

Detta är en **motsats till verserna 5–7**, där den rättfärdige beskrevs som givmild, gudsmedveten och troende. Här beskrivs **den som håller tillbaka sin rikedom och tror att han inte behöver Gud eller vägledning**.

Ordet **bakhila** betyder att **snåla, vägra ge, hålla tillbaka det goda**, medan **istighna'** (wa-staghna) betyder att **anse sig själv vara tillräcklig, oberoende, inte behöva någon – särskilt inte Gud**.

Enligt klassisk tafsir:

- **al-Tabari:** versen beskriver **den som vägrar ge och tror att han klarar sig utan Gud – en kombination av girighet och arrogans**.
- **Ibn Kathir:** detta är en **person som varken ger till andra eller erkänner sitt behov av vägledning – han är både snål och självtillräcklig**.
- **al-Jalalayn:** *"snålar och anser sig oberoende"* – dvs. **tror att han inte behöver Guds belöning eller vägledning**.
- **al-Sa'di:** detta är en **teologisk varning – att självtillräcklighet och snålhet är tecken på inre förnekelse och förhärdelse**.

Bernström tolkar det som en **existentiell blindhet – att människan som tror sig vara oberoende förlorar kontakten med det gudomliga**, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en **poetisk och moralisk varning – att själviskhet och arrogans leder bort från det goda**.

Teologiskt visar versen att:

- **Snålhet är inte bara en social brist – det är en andlig sjukdom.**
- **Att tro sig vara oberoende av Gud är roten till förnekelse och förhärdelse.**
- **Versen inleder en kontrast – mellan den som ger och den som håller tillbaka, och mellan ödmjukhet och arrogans.**

Sura al-Layl – Vers 9

وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَىٰ

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

وَكَذَّبَ wa-kadhhaba och förnekar / avvisar / håller för lögn
 بِالْحُسْنَىٰ bi-l-husna det goda / det bästa / det mest sköna

Teologisk innebörd:

Versens är en fortsättning på beskrivningen av **den själviska och**

förnekande människans väg: *"Och han förnekar det goda."* Detta är motsatsen till vers 6, där den rättfärdige bekräftar al-husna - här förnekar personen det goda, det sanna, det sköna.

Ordet **kadhhaba** betyder att **förneka, kalla för lögn, avvisa medvetet och trotsigt**. **al-husna** har samma mångtydiga betydelse som tidigare:

- **Paradiset** - det yttersta goda.
- **Guds belöning** - det bästa som väntar den troende.
- **La ilaha illa Allah** - den mest sköna sanningen.
- **Allmän moralisk och teologisk godhet.**

Enligt klassisk tafsir:

- **al-Tabari:** versen beskriver den som förnekar Guds löften, paradiset, och uppenbarelsens sanning.
- **Ibn Kathir:** detta är en person som inte tror på belöningen, inte erkänner sanningen, och avvisar det goda.
- **al-Jalalayn:** *"förnekar det goda"* - dvs. förnekar paradiset, eller Guds vägledning.
- **al-Sa'di:** detta är en teologisk varning - att förnekelse av det goda är roten till andlig förlust och moralisk förhärdelse.

Bernström tolkar det som en **existentiell förnekelse** - att människan som **avvisar det goda förlorar sin riktning**, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en **poetisk och teologisk kontrast** - att förnekelse av det goda är att **vända sig bort från Guds nåd**.

Teologiskt visar versen att:

- **Att förneka det goda är att avvisa Guds vägledning, belöning och sanning.**
- **Det är inte bara passiv otro - det är aktiv förnekelse.**
- **Versen fullbordar profilen av den förnekande - snål, självtillräcklig, och avvisande mot det gudomliga.**

Sura al-Layl - Vers 10

فَسَنِيَسِرُهُۥٓ ۙ لِلْعَسْرَىٰ

Arabiska Translitterering **Svensk betydelse**

فَسَنِيَسِرُهُۥٓ fa-sa-nuyassiruhu då ska Vi göra det lätt för honom

Arabiska Translitterering

لِّلْعُسْرَىٰ li-l-‘usra

Svensk betydelse

till det svåra / till svårigheten / till den svåra vägen

Teologisk innebörd:

Versen är Guds varning till den själviske och förnekande: *”Då ska Vi göra det lätt för honom till det svåra.”* Detta är motsatsen till vers 7, där Gud lovade att underlätta vägen för den rättfärdige. Här säger Gud att den som snålar, anser sig oberoende och förnekar det goda (verserna 8–9) kommer att få sin väg underlättad – men mot svårighet, förlust och fördärv.

Ordet nuyassiruhu betyder att göra något lätt, tillgängligt, smidigt – men här är det vägen till svårighet som blir lätt att följa. al-‘usra är det svåra, det tunga, det olyckliga slutet – ofta tolkad som vägen till helvetet, eller till moralisk och andlig förlust.

Enligt klassisk tafsir:

- al-Tabari: versen betyder att Gud underlättar för den förnekande att fortsätta på sin väg – mot fördärv och straff.
- Ibn Kathir: detta är en varning – att den som väljer arrogans och förnekelse får sin väg lättad mot det svåra, inte det goda.
- al-Jalalayn: *”Vi ska göra det lätt för honom till det svåra”* – dvs. Gud gör det lätt för honom att fortsätta i synd, tills han når straffet.
- al-Sa‘di: detta är en teologisk princip – att den som förnekar det goda får hjälp att gå mot det svåra, som ett straff i sig.

Bernström tolkar det som en existentiell varning – att vägen till fördärv kan kännas lätt, men leder till svårighet, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en poetisk och teologisk kontrast – att Gud låter den förnekande gå sin väg, men den leder till svårighet och förlust.

Teologiskt visar versen att:

- Gud underlättar vägen – men riktningen beror på människans val.
- Att välja arrogans och förnekelse är att be om svårighet – och Gud låter det ske.
- Versen är en allvarlig påminnelse – att lätthet i synd är inte ett tecken på framgång, utan på fördärv.

Sura al-Layl – Vers 11

وَمَا يُغْنِي عَنْهُ مَالُهُ إِذَا تَرَدَّى

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

وَمَا	wa-ma	och det kommer inte att
يُغْنِي	yugh'ni	gagna / hjälpa / vara till nytta
عَنْهُ	'anhu	honom
مَالُهُ	maluhu	hans rikedom
إِذَا	idha	när
تَرَدَّى	taradda	han störtar / går under / förgås

Teologisk innebörd:

Versen är en **avslutande varning till den själviske och förnekande**: "Och hans rikedom kommer inte att hjälpa honom när han störtar." Detta är en **teologisk och existentiell påminnelse**: att materiell rikedom inte kan rädda en människa från andligt fördärv eller Guds straff.

Ordet **yugh'ni** betyder att **gagna, skydda, vara till nytta**, medan **taradda** betyder att **störta ner, gå under, förgås** – särskilt i betydelsen att **kastas i fördärv eller helvetet**.

Enligt klassisk tafsir:

- **al-Tabari**: versen betyder att när den förnekande störtar i fördärvet (helvetet), kommer hans rikedom inte att kunna rädda honom.
- **Ibn Kathir**: detta är en påminnelse om att rikedom inte är en frälsning – den som förnekar Gud kommer inte att hjälpas av sina ägodelar.
- **al-Jalalayn**: "när han störtar" – dvs. när han dör eller kastas i helvetet, kommer hans pengar vara värdelösa.
- **al-Sa'di**: detta är en teologisk princip – att materiella tillgångar inte kan skydda mot Guds dom, om de inte används i Hans väg.

Bernström tolkar det som en **existentiell varning** – att människan inte kan **köpa sig fri från konsekvenserna av sina val**, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en **poetisk och moralisk påminnelse** – att rikedom utan tro är tom och maktlös inför döden och domen.

Teologiskt visar versen att:

- **Rikedom är inte skydd** – om den inte används i rättfärdighet.
- **Förnekelse leder till fall** – och då är det bara tron som bär.
- **Versen avslutar kontrasten** – mellan den som ger och räddas, och den

som håller tillbaka och går under.

Sura al-Layl – Vers 12

إِنَّ عَلَيْنَا لَلْهُدَىٰ

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

إِنَّ	inna	sannerligen / verkligen
عَلَيْنَا	‘alayna	åligger Oss / är Vårt ansvar
لَلْهُدَىٰ	la-l-huda	vägledningen / den rätta vägen

Teologisk innebörd:

Versen är en **deklaration från Gud**: *”Sannerligen, vägledningen åligger Oss.”* Detta är en **teologisk grundsats** – att den **slutgiltiga vägledningen kommer från Gud**, och att Han har tagit på Sig att visa människan vägen.

Ordet **‘alayna** (”åligger Oss”) uttrycker **Guds aktiva ansvar och vilja att vägleda**, medan **al-huda** är **den rätta vägen** – både i tro, moral och handling.

Enligt klassisk tafsir:

- **al-Tabari**: versen betyder att **Gud har tagit på Sig att visa människan vägen** – genom profeter, uppenbarelse och tecken.
- **Ibn Kathir**: detta är en **bekräftelse på att vägledning är Guds verk** – Han visar vägen, men människan väljer att följa eller förneka.
- **al-Jalalayn**: *”det är Vårt ansvar att vägleda”* – dvs. Gud har förklarat vägen tydligt, och ingen har rätt att säga att den är okänd.
- **al-Sa’di**: detta är en **teologisk princip** – att Gud har gjort vägledningen **tillgänglig, tydlig och rättvis för alla människor**.

Bernström tolkar det som en **existentiell trygghet** – att människan inte är ensam i sitt sökande, för Gud har tagit ansvar för att vägleda henne, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en **poetisk och teologisk försäkran** – att vägledning är en del av Guds nåd och plan.

Teologiskt visar versen att:

- **Gud är den yttersta vägledaren** – och vägledning är Hans ansvar.
- **Människan är fri att välja** – men vägen är tydligt utstakad.
- **Versen är en tröst** – att ingen är utan vägledning, för Gud har gjort den tillgänglig.

Sura al-Layl – Vers 13

وَإِنَّا لَنَّا لِلْآخِرَةِ وَالْأُولَىٰ

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

وَإِنَّا	wa-inna	och sannerligen / och verkligen
لَنَّا	lana	tillhör Oss / är Vårt
لِلْآخِرَةِ	la-l-akhirah	det yttersta / det kommande livet / det nästkommande
وَالْأُولَىٰ	wa-l-ula	och det första / detta livet / det världsliga

Teologisk innebörd:

Versen är en **deklaration av Guds absoluta ägande och herravälde**: *”Och sannerligen, det yttersta och det första tillhör Oss.”* Detta är en **teologisk påminnelse om att både detta liv och det nästkommande är under Guds kontroll** – och att människans val i det första livet påverkar hennes öde i det andra.

Ordet **al-akhirah** syftar på det nästkommande livet – domens dag, paradiset eller helvetet, medan **al-ula** är det världsliga livet – människans nuvarande tillvaro, val och prövningar.

Enligt klassisk tafsir:

- **al-Tabari**: versen betyder att **Gud äger både detta liv och det nästkommande** – och Han styr över båda med rättvisa och visdom.
- **Ibn Kathir**: detta är en **påminnelse om att Gud är Herre över allt** – och att människan inte kan undkomma Hans dom, vare sig i detta liv eller det nästa.
- **al-Jalalayn**: *”det yttersta och det första”* – dvs. **Gud äger både världslivet och livet efter döden**, och belöningen eller straffet sker enligt Hans vilja.
- **al-Sa’di**: detta är en **teologisk princip** – att Guds herravälde är totalt, och att människan bör leva med insikten om att båda världarna tillhör Honom.

Bernström tolkar det som en **existentiell påminnelse** – att människan lever i ett **sammanhang där både början och slut är gudomligt förankrade**, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en **poetisk och teologisk försäkran** – att **Gud är den yttersta auktoriteten över hela existensen**.

Teologiskt visar versen att:

- Gud äger både detta liv och det nästkommande – och inget sker utanför Hans vilja.
- Människans ansvar gäller båda världarna – och hennes val i det första påverkar det andra.
- Versen är en påminnelse om att trygghet, fruktan och hopp bör riktas till Gud – som äger hela tillvaron.

Sura al-Layl – Vers 14

فَأَنْذَرْتُكُمْ نَارًا تَلَظَّى

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

فَأَنْذَرْتُكُمْ	fa-andhartukum	så har Jag varnat er
نَارًا	naran	för en eld
تَلَظَّى	talazza	som flamar / brinner häftigt / blossar upp

Teologisk innebörd:

Versen är en **direkt och allvarlig varning från Gud**: ”Så har Jag varnat er för en flammande eld.” Detta är en övergång från beskrivning till tilltal – Gud talar direkt till människan och varnar henne för **helvetets eld**, som är **flammande, intensiv och obeveklig**.

Ordet **talazza** är ett starkt verb som beskriver **eldens intensitet** – den **blossar, flamar, brinner utan att slockna**. **Andhartukum** visar att **varningen är aktiv, tydlig och förmedlad** – Gud har inte lämnat människan utan insikt.

Enligt klassisk tafsir:

- **al-Tabari**: versen är en varning till dem som följer den svåra vägen (verserna 8–10), att deras slut är en flammande eld.
- **Ibn Kathir**: detta är en direkt gudomlig varning – att helvetet är verkligt, och att Gud har förklarat det tydligt.
- **al-Jalalayn**: ”en flammande eld” – dvs. helvetets eld, som brinner intensivt och är redo att ta emot de förnekande.
- **al-Sa’di**: detta är en teologisk påminnelse – att Guds varning är en del av Hans barmhärtighet, och att människan har fått tydlig information om konsekvenserna.

Bernström tolkar det som en **existentiell väckarklocka** – att människan **måste ta ansvar för sina val**, för konsekvenserna är verkliga, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en **poetisk och teologisk varning** – att

helvetet är inte bara en symbol, utan en verklig konsekvens för den som förnekar det goda.

Teologiskt visar versen att:

- Gud varnar tydligt – och varningen är en del av Hans rättvisa och nåd.
- Helvetet är verkligt – och dess eld är intensiv, flammmande och obeveklig.
- Versen är en uppmaning till eftertanke – att välja väg innan det är för sent.

Sura al-Layl – Vers 15

لَا يَصْلِيهَا إِلَّا الْأَشْقَى

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

لَا	la	inte / ingen
يَصْلِيهَا	yaslaha	ska brinna i den / utsättas för den
إِلَّا	illa	utom / förutom
الْأَشْقَى	al-ashqa	den mest olycklige / den mest förhårdade

Teologisk innebörd:

Versen är en **begränsande förklaring** till föregående varning om helvetets eld (vers 14): *"Ingen ska brinna i den utom den mest förhårdade."*

Detta är en **teologisk och moralisk precisering**: att straffet i helvetet är inte för vem som helst, utan för den som når den yttersta graden av förnekelse och förhärdelse.

Ordet **yaslaha** betyder att **brinna i, kastas in i, vistas i elden**, medan **al-ashqa** är **superlativformen av "shaqiyy"** (olycklig, förlorad, förhårdad) – alltså: **den mest olycklige, den som förlorat sin själ genom aktiv förnekelse och arrogans.**

Enligt klassisk tafsir:

- **al-Tabari**: versen betyder att **det är endast den som är mest förhårdad i sin otro och synd som kommer att kastas i denna eld.**
- **Ibn Kathir**: detta är **den som avvisar sanningen, förnekar Gud, och vägrar vägledning – han är al-ashqa.**
- **al-Jalalayn**: *"den mest olycklige"* – dvs. **den som når den yttersta**

graden av olydnad och förnekelse.

- **al-Sa'di:** detta är en teologisk gränsdragning – att helvetet är inte för den som felar i svaghet, utan för den som aktivt förkastar sanningen med förhärdad hjärta.

Bernström tolkar det som en **existentiell dom** – att det är inte misstag som leder till fördärv, utan medveten förnekelse, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en **poetisk och rättvis avgränsning** – att endast den som förkastar det goda medvetet och ihärdigt är värd detta straff.

Teologiskt visar versen att:

- Helvetet är inte för den svage, utan för den förhärdade.
- Straffet är rättvist – det drabbar endast den som aktivt förnekar och förkastar.
- Versen är en tröst för de troende – att Guds straff inte är godtyckligt, utan träffar endast den som förtjänar det i yttersta grad.

Sura al-Layl – Vers 16

الَّذِي كَذَّبَ وَتَوَلَّى

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

الَّذِي	alladhi	den som
كَذَّبَ	kadhhaba	förnekade / kallade för lögn
وَتَوَلَّى	wa-tawalla	och vände sig bort / drog sig undan

Teologisk innebörd:

Versen förklarar **vem som är "al-ashqa"** (den mest förhärdade) från vers 15: *"Den som förnekade och vände sig bort."*

Detta är en **moralisk och teologisk profil**: en person som **aktivt förnekar sanningen och medvetet vänder ryggen åt vägledning**.

Ordet **kadhhaba** innebär att **avvisa sanningen medvetet** – att kalla Guds budskap för lögn, medan **tawalla** betyder att **dra sig undan, ignorera, vända sig bort** – både fysiskt och andligt.

Enligt klassisk tafsir:

- **al-Tabari:** versen beskriver den som inte bara förnekar, utan också vägrar att lyssna, följa eller ta ansvar – han är den mest förhärdade.

- Ibn Kathir: detta är en person som avvisar uppenbarelsen och vänder sig bort från Profeten och vägledningens kall.
- al-Jalalayn: "förnekade och vände sig bort" – dvs. förnekade sanningen och vägrade att följa den.
- al-Sa'di: detta är en teologisk varning – att aktiv förnekelse och passiv likgiltighet tillsammans utgör den mest olyckliga vägen.

Bernström tolkar det som en **existentiell förhårdelse** – att människan inte bara avvisar det goda, utan också väljer att inte engagera sig, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en **poetisk och moralisk profil** – att den som vänder sig bort från sanningen är den som förlorar mest.

Teologiskt visar versen att:

- Förnekelse är aktiv – men förhårdelse fullbordas genom att vända sig bort.
- Att ignorera sanningen är lika allvarligt som att avvisa den.
- Versen förtydligar att helvetets eld är för den som både förnekar och flyr från ansvar.

Sura al-Layl – Vers 17

وَسِيْجَنْبُهَآ اَلْاَتَقٰى

Arabiska Translitterering

وَسِيْجَنْبُهَآ

wa-sa-yujannabu-ha
al-atqa

Svensk betydelse

och han ska hållas borta från den (elden)
den mest gudsmedvetne / den mest fromme

Teologisk innebörd:

Versen är en **tröstande kontrast till verserna 14–16**: "Och den mest gudsmedvetne ska hållas borta från den (elden)." Detta är en **gudomlig försäkran**: att den som lever i sann gudsmedvetenhet (taqwa) kommer att skyddas från helvetets eld.

Ordet **yujannabu** betyder att **hållas undan, skyddas från, ledas bort från något farligt**, och **ha** syftar på **elden (nar)** som nämndes i vers 14. **al-atqa** är **superlativformen av "taqi"** – alltså den mest gudsmedvetne, den som har djupast vördnad och rädsla för Gud, och lever därefter.

Enligt klassisk tafsir:

- al-Tabari: versen betyder att den som har störst taqwa – som Abu Bakr enligt vissa rapporter – kommer att skyddas från helvetet.
- Ibn Kathir: detta är den som är mest from, mest givmild, mest sanningsenlig – han kommer att räddas från elden.
- al-Jalalayn: "den mest gudsmäddvetne" – dvs. den som fruktar Gud och handlar därefter, särskilt i givmildhet och tro.
- al-Sa'di: detta är en teologisk princip – att sann taqwa leder till räddning, och att Gud skyddar dem som fruktar Honom uppriktigt.

Bernström tolkar det som en existentiell trygghet – att den som lever med inre gudsmäddvetenhet inte behöver frukta det yttersta straffet, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en poetisk och teologisk försäkran – att Gud skyddar de fromma från elden, som en del av Hans rättvisa och nåd.

Teologiskt visar versen att:

- Taqwa är inte bara en inre känsla – den är en väg till frälsning.
- Gud skyddar aktivt de rättfärdiga – de hålls borta från straffet, inte bara genom egna handlingar utan genom Guds nåd.
- Versen återvänder till hoppet – efter varningen kommer löftet om räddning.

Sura al-Layl – Vers 18

الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ يَتَزَكَّى

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

الَّذِي	alladhi	den som
يُؤْتِي	yu'ti	ger / skänker
مَالَهُ	malahu	sin egendom / sina tillgångar
يَتَزَكَّى	yatazakka	för att rena sig / för att bli ren

Teologisk innebörd:

Versen förklarar vem "al-atqa" (den mest gudsmäddvetne) är från vers 17: "Den som ger sin egendom för att rena sig."

Detta är en djup teologisk och etisk princip: att givmildhet inte bara är socialt god – den är en form av själens rening och andlig utveckling.

Ordet yu'ti malahu betyder att ge av sin egendom – frivilligt, generöst, i tro och tacksamhet, medan yatazakka kommer från roten zaka, som betyder renhet, tillväxt, förädling – alltså: att ge för att rena sin själ, inte

för att synas eller få något tillbaka.

Enligt klassisk tafsir:

- al-Tabari: versen beskriver den som ger sin egendom med avsikt att rena sig själv – inte för att få något från människor.
- Ibn Kathir: detta är en person som ger i välgörenhet, särskilt zakat, med uppriktig avsikt att rena sin själ och behaga Gud.
- al-Jalalayn: "ger sin egendom för att rena sig" – dvs. inte för att visa upp sig, utan för att uppnå andlig renhet.
- al-Sa'di: detta är en teologisk princip – att sann givmildhet är en form av själens förädling, och att Gud älskar den som ger med ren avsikt.

Bernström tolkar det som en existentiell handling – att människan genom att ge frigör sig från själviskhet och växer andligt, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en poetisk och moralisk bild – att den som ger för att rena sig är den som verkligen fruktar Gud och undgår elden.

Teologiskt visar versen att:

- Givmildhet är en väg till själens rening – inte bara till social nytta.
- Den mest gudsmedvetne är den som ger med ren avsikt – för att växa andligt.
- Versen fördjupar profilen av den rättfärdige – inte bara from i hjärtat, utan aktiv i handling.

Sura al-Layl – Vers 19

وَمَا لِأَحَدٍ عِنْدَهُ ﴿١٩﴾ مِنْ نِعْمَةٍ تُجْزَىٰ

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

وَمَا	wa-ma	och inte / och ingen
لِأَحَدٍ	li-ahadin	för någon / någon person
عِنْدَهُ ﴿١٩﴾	‘indahu	hos honom / i hans närhet
مِنْ نِعْمَةٍ	min ni‘mah	någon välsignelse / gåva / förmån
تُجْزَىٰ	tujza	som återgäldas / belönas / ersätts

Teologisk innebörd:

Versen förklarar motivationen bakom den rättfärdiges givmildhet (vers 18): "Och ingen har hos honom någon välsignelse som återgäldas."

Detta är en djup teologisk och etisk princip: att den rättfärdige ger inte för

att återgälda någon människa – utan enbart för Guds skull.

Ordet ni‘mah syftar här på någon tidigare gåva, förmån eller välgärning från andra, och tujza betyder att återgälda, ersätta, belöna. Versen säger alltså: den rättfärdige ger inte för att betala tillbaka något – han är inte skyldig någon något, utan ger av ren gudsmedvetenhet.

Enligt klassisk tafsir:

- al-Tabari: versen betyder att den rättfärdige inte ger för att återgälda någon människa – hans givmildhet är ren och riktad till Gud.
- Ibn Kathir: detta är en beskrivning av Abu Bakr (enligt vissa rapporter) – att han gav utan att vara skyldig någon något, enbart för Guds välbehag.
- al-Jalalayn: *”ingen har hos honom någon välsignelse som återgäldas”* – dvs. han ger inte för att betala tillbaka, utan för att rena sig själv.
- al-Sa‘di: detta är en teologisk princip – att sann givmildhet är fri från mänskliga motiv, och drivs av tro och gudsmedvetenhet.

Bernström tolkar det som en existentiell renhet – att den rättfärdige handlar utan skuld, utan baktanke, utan social press, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en poetisk och moralisk höjdpunkt – att den som ger utan att vara skyldig någon något är den mest uppriktige.

Teologiskt visar versen att:

- Sann givmildhet är fri från mänskliga motiv – den är enbart för Gud.
- Den rättfärdige är inte driven av skuld eller social återgäldning – utan av inre renhet.
- Versen fördjupar bilden av den gudsmedvetne – han ger för att rena sig, inte för att vinna något från människor.

Sura al-Layl – Vers 20

إِلَّا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّيَ الْأَعْلَى

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

إِلَّا	illa	utom / förutom
ابْتِغَاءَ	ib'tigha'	i sökandet efter / i strävan efter
وَجْهِ	wajhi	Hans ansikte / Hans välbehag / Hans närhet
رَبِّيَ	rabbihi	sin Herre
الْأَعْلَى	al-a'la	den Högste

Teologisk innebörd:

Versen förklarar den innersta drivkraften hos den rättfärdige som beskrivits i verserna 17–19: *”Utom i strävan efter sin Högstes ansikte.”*

Detta är en poetisk och teologisk höjdpunkt: att den rättfärdige ger inte för att återgälda någon människa (v.19), utan enbart för att söka Guds välbehag, Hans närhet, Hans ansikte.

Ordet *ib'tigha'* betyder att söka, längta efter, sträva efter, och *wajh* (ansikte) är ett uttryck för Guds välbehag, närhet, eller essens – en metafor för att vilja behaga Gud och vara nära Honom. *al-A'la* (”den Högste”) förstärker att det är den upphöjde, transcendente Guden som är målet.

Enligt klassisk tafsir:

- *al-Tabari*: versen betyder att den rättfärdige ger sin egendom inte för att få något tillbaka, utan för att söka Guds välbehag och belöning i det nästkommande livet.
- *Ibn Kathir*: detta är ett uttryck för ren avsikt (*ikhlas*) – att handlingen är helt och hållet för Guds skull, utan världsliga motiv.
- *al-Jalalayn*: *”i strävan efter sin Herres ansikte”* – dvs. för att vinna Hans belåtenhet och se Honom i det nästkommande livet.
- *al-Sa'di*: detta är en teologisk princip – att den högsta nivån av tro är att handla enbart för Guds skull, utan att söka något annat än Hans närhet.

Bernström tolkar det som en existentiell renhet – att människans högsta mål är att söka det gudomliga, inte världslig belöning, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en poetisk och andlig idealbild – att den sanna troende handlar i total osjälviskhet, driven av kärlek till Gud.

Teologiskt visar versen att:

- Sann tro och rättfärdighet kulminerar i *ikhlas* – ren avsikt.
- Att söka Guds ansikte är att leva för det eviga, inte det världsliga.
- Versen avslutar suran med en upphöjd vision – att människans högsta mål är att behaga sin Herre, den Högste.

Sura al-Layl – Vers 21

وَلَسَوْفَ يَرْضَىٰ

Arabiska Translitterering Svensk betydelse

وَلَسَوْفَ	wa-la-sawfa	och sannerligen / och snart / och i framtiden
يَرْضَىٰ	yarda	kommer att bli nöjd / tillfreds / belåten

Teologisk innebörd:

Versen är **Guds slutliga löfte till den rättfärdige**: *”Och han kommer sannerligen att bli nöjd.”* Detta är en poetisk och teologisk klimax – att den som ger med ren avsikt, söker Guds välbehag, och lever i taqwa kommer att nå fullständig tillfredsställelse.

Ordet **yarda** betyder att bli nöjd, belåten, tillfreds – både i hjärtat och i resultatet, och **la-sawfa** förstärker att det kommer att ske, med säkerhet, i framtiden – ofta tolkad som i det nästkommande livet.

Enligt klassisk tafsir:

- **al-Tabari**: versen betyder att den rättfärdige kommer att bli nöjd med Guds belöning – särskilt paradiset och Hans välbehag.
- **Ibn Kathir**: detta är ett löfte om att den gudsmedvetne kommer att få vad han hoppades på – och mer därtill.
- **al-Jalalayn**: *”han kommer att bli nöjd”* – dvs. med sin belöning, med sin Herres nåd, med sin plats i paradiset.
- **al-Sa’di**: detta är en teologisk princip – att den som söker Guds ansikte kommer att få en belöning som överträffar alla förväntningar, och hans hjärta kommer att vara helt tillfreds.

Bernström tolkar det som en existentiell fullbordan – att människans strävan efter det goda leder till inre frid och evig belåtenhet, medan Abdullah Yusuf Ali ser det som en poetisk och andlig triumf – att den troende kommer att bli nöjd, inte bara med belöningen, utan med att ha behagat sin Herre.

Teologiskt visar versen att:

- Guds belöning är inte bara materiell – den är existentiell och emotionell.
- Den rättfärdige kommer att nå fullständig tillfredsställelse – i paradiset, i Guds närhet, i sitt hjärta.
- Versen avslutar suran med hopp, trygghet och en vision av evig belåtenhet.

[KAPITEL 92](#)

[«ORD FÖR ORD ANALYS AV KAPITEL 93](#)

[ORD FÖR ORD ANALYS AV KAPITEL 91»](#)

- [Att Följa Sunnah: Vägen till Islamisk Enhet och Andlig Trygghet](#)
- [Dygden av att följa Sunnah - En islamisk påminnelse från de klassiska lärda](#)
- [Ingen Sunnah utan Jamā'ah - Ingen Jamā'ah utan Sunnah](#)
- [Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah](#)
- [Sunnahs grundprinciper](#)
- [Sunnahs plats i Islam - varför vi inte kan klara oss utan den](#)
- [Handlingar som upphäver en individens Islam](#)
- [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
- [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
- [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)